
Siemiechów, st. 2 gm. Widawa, woj. łódzkie, AZP 73-45/57

Informator Archeologiczny : badania 33, 121

1999

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

Podjęte w 1999 roku badania pozwoliły na dość dokładne określenie zasięgu zabudowy osady poprzez prawie całkowite jej przebadanie.

Zabytki zostaną przekazane do Muzeum Śląska Opolskiego w Opolu.

Wyniki badań zostały opublikowane w „Śląskich Sprawozdaniach Archeologicznych”, t. 35, 1999, s. 289-296.

Badania nie będą kontynuowane.

Sanok, st. 54, gm. *loco*, woj. podkarpackie, AZP 113-78/97 – patrz: wczesne średniowiecze

SIEMIECHÓW, st. 2 gm. Widawa, woj. łódzkie, AZP 73-45/57

- osada ludności kultury przeworskiej z okresu późnorzymskiego

Badania prowadziła w lipcu mgr Maria Jażdżewska przy współudziale mgr Ryszarda Adamczyka. Finansowała Fundacja Badań Archeologicznych im. Prof. K. Jażdżewskiego i Muzeum Miasta Pabianic. Dwudziesty czwarty sezon badań.

Badaniami objęto teren trudny, zalesiony, przeznaczony do wyrębu, około 1,5 km od rzeki Warty, na granicy gruntów wsi Rychłocice i Siemiechów. Na przestrzeni 331 m² odkryto kolejne dwa obiekty mieszkalne nr XLVIII i XLIX, kilkanaście różnych jam, kilka palenisk oraz obiekty gospodarcze - prawdopodobnie pozostałości pieców (?) o niewyjaśnionym przeznaczeniu.

Podobnie jak w latach ubiegłych, w odkrywanych wykopach znajdowano liczne fragmenty naczyń ręcznie lepionych, toczonych na kole, bryłki polepy, kości zwierzęce, fragmenty przedmiotów żelaznych i oselek kamiennych.

We wszystkich eksplorowanych w ostatnim sezonie, znajdowano luźne fragmenty ceramiki, polepy, kości zwierzęcych i przedmiotów żelaznych.

W ornamentyce znalezionej w b.r. ceramiki toczonej na kole, widać pewne różnice w stosunku do znajdowanej w poprzednich sezonach. Mogłoby to sugerować, że na terenie osady funkcjonował jeszcze inny, niż odkryty w roku 1983 piec garncarski.

W wyniku tegorocznych badań stwierdzono występowanie obiektów osadniczych w najdalej na wschód wysuniętej części stanowiska 2 w Siemiechowie. Odkrycie jednej z największych dotąd chat (XLIX), z bogatym inwentarzem ruchomym (ponad 700 fragmentów naczyń glinianych i ponad 250 ułamków kości zwierzęcych), a także pieca o niewyjaśnionej funkcji i wielu jam gospodarczych - obiektów położonych przy samej granicy odcinków jeszcze na przebadanych - potwierdza konieczność dalszych poszukiwań mający na celu odsłonięcie całej osady późnorzymskiej w Siemiechowie.

Dokumentacja i zabytki z badań znajdują się w Muzeum Miasta Pabianic.

STALMIERZ, st. 3, gm. Chrostkowo, woj. kujawsko-pomorskie

- cmentarzysko kultury pomorskiej z okresu HaE/Lt B-Lt C1

Badania prowadzone były w okresie od 17 lipca do 16 sierpnia, przez Pana mgr Pawła Sobczyka z Muzeum Ziemi Kujawskiej i Dobrzyńskiej we Włocławku. Finansowane przez włocławski WKZ. Prace były 5 sezonem badawczym na w/w. stanowisku. Przebadano obszar o powierzchni 888 m².

Celem prac było określenie granicy cmentarzyska i dokończenie przerwanej w 1998 roku eksploatacji grobu 72.

Założono 36 wykopów o wymiarach 25 m². Potwierdzono, że grób 72 był jedynym obiektem oddalonym około 40 m od swatego zasięgu występowania grobów na cmentarzysku. Znaczne zniszczenie grobu a w konsekwencji brak zachowania inwentarza grobu „in situ”, nie pozwalają jednoznacznie określić, czy był to wielopopielnicowy obiekt zbiorowy, koncentracja pojedynczych grobów popielnicowych, czy też jakaś forma pośrednia - mieszana.